

Sygnatura akt VI Ka 630/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **24 października 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Kazimierz Cieślikowski

Sędziowie SSO Arkadiusz Łata (spr.)

SSO Marcin Schoenborn

Protokolant Marzena Mocek

przy udziale Krystyny Marchewki

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2014 r.

sprawy **S. O. (O.)** ur. (...) w G.,

syna A. i I.

oskarżonego z art. 178a§4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 30 kwietnia 2014 r. sygnatura akt VII K 174/14

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 440 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż:

- z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 eliminuje ustalenie, że występku tego dopuścił się on w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych;

- na mocy art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 4 (czterech);

2. w pozostałej części utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. G. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 630/14

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje.

Apelacja Prokuratora okazała się w pełni zasadna, a zarazem skuteczna o tyle, iż w następstwie jej wywiedzenia konieczne i uzasadnione stało się, przy zastosowaniu reguły z art. 440 kpk – dokonanie zmiany zaskarżonego wyroku poprzez:

- wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 1 ustalenia, że występku tego dopuścił się on w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych;
- orzeczenie wobec oskarżonego na mocy art. 42 § 2 kk środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 4.

Na wstępie godziło się jednak zauważyć, iż Sąd I instancji poprawnie przeprowadził postępowanie dowodowe i w pisemnych motywach zapadł ego orzeczenia dokonał prawidłowej analizy oraz oceny przeprowadzone na rozprawie głównej materiału dowodowego pod kątem przebiegu i okoliczności inkryminowanego zdarzenia. W świetle tych niekwestionowanych przez apelującego ustaleń faktycznych sprawstwo i wina S. O. nie budziły najmniejszych wątpliwości. Także przyjęta przez Sąd merytoryczna kwalifikacja prawna występuku oskarżonego była ostatecznie prawidłowa.

Nie w pełni na akceptują zasługiwał natomiast opis przestępstwa wskazany w dyspozycji kontrolowanego wyroku w ślad za aktem oskarżenia. W tymże zakresie ustalenia Sądu Rejonowego pozostawały częściowo błędne.

Wedle pisemnych motywów rozstrzygnięcia S. O. był już uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 27 lutego 2012 r. za czyn z art. 178a § 1 kk – sygn. akt VII K 1321/11. Jak pisze Sąd jurysdykcyjny (vide: k-74) orzeczono wówczas między innymi środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na 3 lata. Równocześnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku określono, iż czasokres biegu wspomnianego środka trwał od 2.12.2012 r. do 3.12.2013 r., co już samo w sobie oznaczało wewnętrzną sprzeczność w pisemnych motywach orzeczenia. Czasokres ów jest przecież krótszy aniżeli 3 lata.

Dopiero analiza treści wyroku wydanego w sprawie o sygn. akt VII K 1321/11 (vide: k-31) zezwoliła na jednoznaczne stwierdzenie, że względem oskarżonego zastosowano wówczas zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na 2 lata i zaliczono na jego poczet po myśli art. 63 § 2 kk okres rzeczywistego zatrzymania S. O. prawa jazdy od dnia 2.12.2011 r. do dnia 27 lutego 2012 r. To okres próby związanej z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności wynosił 3 lata (punkty: 2, 5 i 6 tegoż wyroku).

Czas trwania powyższego zakazu rozpoczął zatem swój bieg w dacie 2 grudnia 2011 r. i zakończył się z dniem 2 grudnia 2013 r. Oskarżony aktualnego przestępstwa dopuścił się natomiast 4 grudnia 2013 r., czyli już po upływie zakazu, o jakim mowa wyżej. Tym samym nieuzasadnione było przyjmowanie odmiennego ustalenia i wprowadzenie go do opisu czynu przypisanego obecnie S. O.. Sąd odwoławczy wyeliminował zatem to nieprawidłowe ustalenie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu sięgając po klauzulę rażącej niesprawiedliwości orzeczenia z art. 440 kpk.

Rażąco niesprawiedliwe byłoby bowiem pozostawienie w opisie czynu, jakiego dopuścił się S. O. znamienia, które z przyczyn omówionych wyżej wyczerpane nie zostało. Sąd Okręgowy działał tu na korzyść oskarżonego poza granicami zaskarżenia i niezależnie od podniesionych na jego niekorzyść zarzutów apelacyjnych.

Powyższa modyfikacja nie wywarła natomiast wpływu na ocenę prawną zdarzenia. Aktualna w dalszym ciągu pozostaje jego prawna kwalifikacja z art. 178a § 4 kk w obliczu pełnej realizacji drugiego z alternatywnie określonych przez tenże przepis znamion, to jest wcześniejszego, prawomocnego skazania za czyn z art. 178a § 1 kk, które również zostało przez Sąd jurysdykcyjny (tym razem trafnie) – przyjęte.

Kolejna ze zmian wyroku wynikała z błędnego i sprzecznego z regulacją art. 42 § 2 kk braku orzeczenia w przypadku skazania za przestępstwo prowadzenia pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym pod wpływem środka odurzającego – obligatoryjnego środka karnego przewidzianego w tymże przepisie. Zasadnie na wspomniany mankament zwrócił uwagę oskarżyciel publiczny. Błąd ów dostrzegł też Sąd I instancji spisując uzasadnienie orzeczenia.

Rozstrzygając w materii zakresu i czasu trwania wskazanego środka karnego Sąd odwoławczy miał w polu widzenia znaczny stopień winy oskarżonego oraz szkodliwości społecznej jego przestępstwa. Przeważały bowiem zdecydowanie okoliczności obciążające. Znaczny był poziom odrzeczenia S. O., a w konsekwencji spowodował on swym zachowaniem daleko idące i realne zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym, co wynikało z faktu upośledzenia – w takim stanie – zdolności motorycznych i szybkości reakcji. Oskarżony ponadto, będąc już poprzednio prawomocnie karany za identyczne, co do charakteru przestępstwo jawił się jako sprawca powrotny i niepoprawny, na którym wcześniejsza kara i zakaz nie wywarły dostatecznego wrażenia oraz nie wdrożyły w należyтым stopniu do przestrzegania porządku prawnego.

Sąd Okręgowy bacząc na wszystko powyższe wymierzył zakaz na 4 lata obejmując jego zakresem wszelkie pojazdy mechaniczne. Uznał, iż dopiero wówczas zrealizuje on cele stawiane przez ustawę.

Żadne z pozostałych orzeczeń zawartych w wyroku nie zostało zakwestionowane, ani też Sąd odwoławczy nie doszukał się w ich zakresie dodatkowych uchybień. W pozostałej, niezmienionej części utrzymał przeto zaskarżony wyrok w mocy.

O należnościach obrońcy z urzędu oraz o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto jak w pkt 3 i 4 wyroku niniejszego.